

PROMYK (3) *sb m*

o jasne.

sg I promyki(e)m (1). ◇ pl N promyki (1). ◇ G promyk(o)w (1).

Sł stp notuje, Cn s.v. promień, Linde XVI (jeden z niżej notowanych przykładów) i XVIII w.

Dem. od „promień”; radiolus Cn (3) :

1. Odznacz. podstawowego (1) :

[Fraza: »promyki się w oczach błyszczą«: Jedno promyki, coć się w oczach błyszczą, Ty serca ludzkie niepomału niszczą Otwin(?)Erot 13.]

Przen: Działanie łask bożych (1) :

Wyrażenie: »promyki łaski« (1): Siedmci kroć przės dzień fprawiedliwy vpádá/ ale ten ktory tak vpádá/ żeby wždy wniem zołtała iaka fkierka wiary i promyki łaski ducha świętego MurzHist L3.

Szereg: »skierka i promyki« (1): MurzHist L3 cf Wyrażenie.

2. Odznacz. „coś podłużnego, wąskiego”: jedno z włókien, z których skręcony jest powróż (2) : Powróżek ze trzech promykow [funiculus triplex] niełatwie się rozerwie. Leop Eccle 4/12; Vena staminea, S małym promykiem. Mącz 411d.

MPi